

പ്രസി, വെർലേൻ, ഹൈനെ, സ്കീൻ
ഡ്ബെർഗ്—അങ്ങനെ എത്രയോപേർ.
പക്ഷേ, അവർ ഈ ചാപല്യത്തിനിട
യിലും മഹത്വത്തിന്റെ ശൃംഗങ്ങളെ സ്വർ
ശിഷ്യ: ചങ്ങമ്പുഴയ്ക്ക് അതു കഴിഞ്ഞുവെന്നു
അറിയുവാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല. സ്വന്തം വികാ
രങ്ങളെ ഉദാത്തീകരിക്കുന്ന മനുഷ്യനാണ്
മഹത്വത്തിന്റെ ശ്രേണികൾ ചവിട്ടിക്ക
യറുന്നത്. ചങ്ങമ്പുഴ അതിനൊരിക്കലും
തയ്യാറായില്ല. (ഒടുവിൽ പറഞ്ഞതത്രെ
ശരിയല്ല “മനസിനി” യും. “കാവ്യ
നിർമ്മാണം” യും. മറ്റും ഈ നിരൂപകൻ
കാണാതെ പോയതെന്തേ?) ചങ്ങമ്പുഴയ്ക്കു
ടെ വ്യക്തിത്വമാകമാനം ഒറ്റ വാചക
ത്തിൽ ഉൾക്കൊള്ളിക്കാനും ഗുപ്തനായർ
ക്കു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. (മറ്റൊരുകൾ കഴി
ഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നു് അത്ര അപ്രധാന കാര്യ
മാണോ?) സങ്കല്പ സൃഷ്ടികളിൽനിന്നും
ഉദാഹരണമെടുക്കുന്നപക്ഷം ബ്ലൂയേവ്
സ്കിയുടെ കാരമസോവ് സഹോദരന്മാ
രിലെ തന്ത്യാനായ ഫ്ലോറോവിന്റെ
താളം തെറ്റിയ വിഷയലാലസയും മക
നായ ഐവാൻറെ കലുഷമായ ധീഷണാ
പരതയും ചങ്ങമ്പുഴയിൽ ഭേദിച്ചിരുന്നു.
“ഇത്രയും സൂക്ഷ്മമുണ്ടെങ്കിലും, മധുര
മായ യുക്തിപരതയുടെ ഉജ്ജ്വലവക്താവെ
ങ്കിലും, മനുഷ്യസഹജമായ പ്രിജഡിസ്സു
കൾ ഇല്ലാതില്ലാ നിരൂപകൻ.” ചങ്ങ
മ്പുഴപ്രബന്ധത്തിൽ മാത്രമല്ല പ്രിജഡി
സ്സുകളുമുണ്ട്.

“ചങ്ങമ്പുഴ” യുപന്യാസം ഉൾപ്പെടെ
അഞ്ചുപ്രബന്ധങ്ങൾ അടങ്ങിയ “കവി
യും കവിതയും” എന്ന രണ്ടാംഭാഗം ഇരു
പതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ മലയാളകവിതയു
ടെ (ഭാഗികമെങ്കിലും) ഭാവോജ്ജ്വലമായ
ചരിതമായി പരിണമിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആശാ
നൈക്കുറിച്ചു, വള്ളത്തോളിനൈക്കുറിച്ചു,
ഉള്ള “അദ്ധ്യായം” ഞങ്ങൾ വളരെ നന്നാ
യിരിക്കുന്നു. പുതിയ ഉൾക്കാഴ്ചകൾ തി
ങ്ങിപ്പിടിക്കുന്നവയാണ് ഇവ രണ്ടും. ആധു
നിക കവിതയെ ആധാരമാക്കിയുള്ള
“അദ്ധ്യായം” ഗുപ്തനായരുടെ വിമർശ
നത്തിന്റെ ഏറ്റവും ഹൃദ്യമായ മാതൃക
കളിൽ ഒന്നായതിനു പുറമേ, വിമർശക
ന്റെ സ്ഥായിയായ പരിമിതികൾ തുറ
ന്നുകാട്ടുകയും ചെയ്യുന്നു. ആധുനിക കവി
തയോട് ഗുപ്തനായർ സ്വീകരിക്കുന്ന
നിലപാട് ഒരിക്കലും നിഷേധാത്മക
മോ സഹതാപവിഹീനമോ ആകുന്നില്ല.
ആധുനികകവിതയുടെ ചരിത്രപരമായ
നേട്ടങ്ങളെ അംഗീകരിക്കുന്നവെന്നുമാത്ര
മല്ല, അതിലെ കാവ്യഗുണമുള്ള ഭാഗങ്ങ
ളെ വാഴ്ത്താൻപോലും അദ്ദേഹം അണ
പോലും വൈമനസ്യം കാണിച്ചിട്ടില്ല.
നിർഭാഗ്യവശാൽ, അദ്ദേഹം ആധുനിക
കവിതയെ നോക്കിക്കാണാൻ ഉപയോ
ഗിക്കുന്ന ‘കണ്ണിട’ ഈ ആവശ്യത്തിന്
അപര്യാപ്തമായിപ്പോയി. വള്ളത്തോളം
ആശാരും ശങ്കരക്കുറുപ്പും ഈ കണ്ണിടയുമായി
യോജിച്ചുപോകാം, ആധുനിക കവിത
ഇണങ്ങുകയില്ല. പുതിയ കവിതയുടെ
വൈകുതീകരണങ്ങളും ക്രമരാഹിത്യ
വും ചിന്താകാലുഷ്യവും ഗുപ്തനായരെ
അപ്രീതിപ്പെടുത്തിയതിൽ അദ്ദേഹത്തെ
പ്പെടാനില്ല. ആധുനികകവിയുടെ കവി
താസങ്കല്പം, ഗുപ്തനായരുടെ കവി

താസങ്കല്പവുമായി ഒരിക്കലും പൊരു
ത്തപ്പെടുന്ന ഒന്നല്ല. ഇപ്പറഞ്ഞതിനർ
ത്ഥം ഈ നിരൂപകന്റെ ആധുനിക കവി
താവിമർശനം വിഫലമോ അബദ്ധമോ
ആണെന്നല്ല. ആധുനിക കവിതയിൽ,
മറ്റൊരു കാലഘട്ടത്തിലെ കവിതയിലു
മെന്നപോലെ, ധാരാളം പതിരങ്ങളും,
ധാരാളം കൃത്രിമനാണയങ്ങൾ ഉണ്ട്.
നല്ല പതിരം വേർതിരിച്ചുകാണി
ക്കാൻ, കള്ള നാണയങ്ങൾ ഏതൊക്കെ
യെന്ന് കണ്ടുപിടിക്കാൻ, ഗുപ്തനായ
രുടെ നിസർഗ്ഗനിരൂപക പ്രതിഭ മിക്ക
പ്പോഴും വിജയിച്ചിട്ടുണ്ട്.

മലയാളത്തിലെ ആധുനികകവിതയെ
മനസ്സിലാക്കാൻ ഈ നിരൂപകൻ പൂർണ്ണ
മനസ്സോടെ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്; സംഗീത
നിരൂപണത്തിലെ ചില സംശയങ്ങൾ
(മാർഗ്ഗഭ്രംശം) കവിതാനിരൂപണത്തിൽ
ഉചിതമായി അധിവസിപ്പിച്ചതും
കൊള്ളാം.

“ശക്തിസമാർജ്ജനത്തിന് അവർ
(ആധുനികകവികൾ) കണ്ടെത്തിയിട്ടു
ള്ള സങ്കേതങ്ങൾ മുഖ്യമായി മൂന്നാണ്.
മാർഗ്ഗി, ദേശീ, വിദേശീ എന്നിങ്ങനെ
അവയ്ക്കു പേരു നല്കാമെന്ന് എന്നിങ്ങ
നോന്നും. മാർഗ്ഗി എന്നതുകൊണ്ട്
ഉദ്ദേശിക്കുന്നത് നമ്മുടെ പുരാവൃത്തങ്ങളു
ടെ നേർക്കു് ഈ കവികൾക്കുള്ള സവി
ശേഷ പ്രതികരണത്തെയാണ്.”

“ദേശീ എന്നതുകൊണ്ടു് ഞാനുദ്ദേശി
ക്കുന്നത്, ഇന്നു പുതുതായി പ്രചാരം
നേടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന നാടോടി സങ്ക
ല്പങ്ങളെയും, നാടോടി ശൈലികളു
ടെയും പുനരുജ്ജീവനമാണ്. നാഗരിക
ജീവിതത്തിന്റെ ഗുഹ്യവാഹത്തിൽ
നമ്മുടെ ഗ്രാമജീവിതം അലിഞ്ഞലി
ഞ്ഞു് ഇല്ലാതാവുകയാണ്. എങ്കിലും
അങ്ങിങ്ങായി അവശേഷിക്കുന്ന ചില
ഭാവങ്ങളുണ്ട്. അവയെ തോററിയുണർ
ത്തിയെടുത്താൽ പുതിയ പ്രമേയങ്ങളെ
പ്പറ്റിത്തന്നെ അർത്ഥഗർഭമായെഴുതാമെ
ന്ന് നമ്മുടെ ആധുനികകവികൾ കാണി
ച്ചുതന്നു്.”

ആധുനികകവിതയുടെ ആദ്യഘട്ടത്തി
ലാണ് വൈദേശീകാനുകരണം ഒരാൾ
യാബാധപോലെ ഇവിടെ കടന്നുവന്നത്.
തരിശുഭൂമിയും പൊള്ളമനുഷ്യരും (എലി
യററ)ക്കെ ലോകമെമ്പാടുമുള്ള കവിക
ളെപ്പോലായിട്ടുണ്ട്. അതിലത്ര ലജ്ജി
ക്കാനൊന്നുമില്ലതാനും. അവരിടേയും ഇവി
ടേയും അനുഭൂതമാകുന്ന ധർമ്മസങ്കടങ്ങൾ
ക്കു, വിചാരങ്ങൾക്കും പല സാമ്യങ്ങളു
മുണ്ട്. ഇപ്പോൾ പാസ്റ്റോ നെത്രദയു
ടേയും ആഫ്രിക്കൻ കവികളുടേയും കവിത
കൾ നമ്മുടെ യുവകവികൾക്കു് ഊർജ്ജം
നല്കുന്നു. ഇതൊരുതരം വിശ്വാസഭൂതി
യാണെന്നു പറയാം. മലയാളിക്കു് മല
യാളി എന്ന വ്യക്തിത്വത്തിനു പിറകേ
വിശ്വാസരൻ എന്ന വ്യക്തിത്വവുമുണ്ടെ
ന്നർത്ഥം...

മൂന്നാംഭാഗം. (“കലാചിന്തകൾ”) ഒരേ
സമയത്തു് അത്യധികം വിജ്ഞാനപ്രദ
ങ്ങളും രസനിഷ്പന്നികളുമായ ആറ് ഉപ
ന്യാസങ്ങൾ ചേർന്നതാണ്. കലകളുടെ
“പരസ്പരബന്ധം”, കലാകാരന്റെ
“സ്വാതന്ത്ര്യം”, “അഭിനയകല” —ഇവ

മൂന്നും ഈ വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഇന്നേ
വരെ മലയാളത്തിൽ വന്നിട്ടുള്ള ഏറ്റവും
രൂപ്തികരമായ ഉപന്യാസങ്ങളാണെന്നു
തോന്നി. ഇവയെക്കൊള്ളം ഒരുപടി മുന്നിട്ടു
നില്ക്കുന്ന “ഉണ്ണായിയുടെ സംഗീത
ശില്പം.” സാഹിത്യത്തിലെമ്പാ
ലെ സംഗീതത്തിലും ആഴത്തിൽ അറി
വുള്ള, ഒപ്പം പുതിയ അറിവുകൾ വിശ്വാ
സ്യമാംവിധം പകർന്നുതന്ന, ഒരു
ഗുപ്തനായരുമായി നാം ഈ “ഉണ്ണാ
യിയുടെ”ത്തിൽ പരിചയപ്പെടുന്നു. നല്ല
ചരിതം. “ആടാൻ അത്രതന്നെ പററിയ
കൃതി” അല്ലെന്ന് അഭിപ്രായമുള്ളവരും,
അതു് ലക്ഷണയുക്തമായ ആട്ടക്കഥയേ
അല്ലെന്ന് അഭിപ്രായമുള്ള സാങ്കേതിക
ജ്ഞന്മാരും ഉണ്ണായിയുടെ സംഗീത
ത്തിൽ സാഹിത്യം കൂടിപ്പോയി എന്ന്
പരാതിപ്പെടുന്നവരും വിഷമിക്കേണ്ട.
ഇക്കൂട്ടരോടൊന്നും തർക്കിക്കാൻ ഗുപ്ത
നായർ തല്പരനല്ല. അല്ലെങ്കിലും രാവി
നെ പകലെന്ന് വിളിക്കാൻ തുനിയുന്ന
ആളല്ല അദ്ദേഹം. ഉണ്ണായിയുടെ സംഗീ
തശില്പത്തെക്കുറിച്ച് മാത്രമേ ഇവിടെ
അദ്ദേഹത്തിന് പറയാനുള്ളൂ. ഇതുമതി
പലരുടേയും ഉറക്കം തുറുമാറാക്കാനെ
ന്നതു് മറ്റൊരു കാര്യം. കേൾക്കൂ:

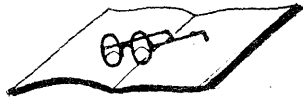
“ഉണ്ണായിയുടെ ഒട്ടനവധി പദങ്ങൾ
ആസാദ്യമായ അന്തപ്രാസത്താൽ രമ
ണീയതരമായിട്ടുണ്ട്. ഇക്കാര്യത്തിൽ
കോട്ടയം തമ്പുരാനോ, സംഗീതകലാ
വല്ലഭനായ ഇരയിമ്മൻതമ്പിയോ അദ്ദേ
ഹത്തിന് സമശീർഷ്ണല്ല. തമ്പിയുടെ
‘കല്യാണി കാൺക മമ വല്ലഭേ’, ‘കണ്ണി
ണയ്ക്കാനന്ദം’ ‘ലോകാധിപകാന്ത’ മുത
ലായ പ്രസിദ്ധപദങ്ങളെ ഒന്ന് അയവി
റക്കിക്കൊള്ളാൻ ഞാൻ സഹൃദയരോട്
പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. അവിടെയെങ്ങും അന്ത
പ്രാസത്തിന്റെ ചന്തം ലേശവും കാണാ
നില്ല.”

‘തിരിഞ്ഞുനോക്കുമ്പോൾ’ എന്ന അവ
സാനപ്രബന്ധത്തിന് ആത്മനിഷ്ഠതയുടെ
ദീപ്തിയും, ഊഷ്മളതയും സുലഭമായുണ്ട്.
അതിൽപ്പോലും, വ്യക്തിവികാരങ്ങൾ
ക്കല്ല, സംസ്കാരവിചാരത്തിനു തന്നെ
യാണ് മുഖ്യപരിഗണന.

“ഭാരതീയ സാഹിത്യവിമർശനത്തിനു
സമ്പന്നമായൊരു പാരമ്പര്യമുണ്ട്. ആ
പാരമ്പര്യത്തിന്റെ അവിചലിത പിറ
ഭൂമിയിൽ നിന്നുകൊണ്ടു് ഏതു പുരു
ഷനായാലും നമുക്കു് കൈനീട്ടാം.”

സാമൂഹ്യമൂല്യത്തെയും സൗന്ദര്യമൂല്യ
ത്തെയും കൂട്ടിയിണക്കുന്ന ഒരു കാഴ്ചപ്പാട്
ഇന്നത്തെ വിമർശകൻ കൂടിയേ തിരൂ.
സാഹിത്യകൃതികളിൽ നിന്ന് മൂല്യങ്ങളെ
നിർദ്ധാരണം ചെയ്യുന്നതിൽ അശിക്ഷിത
നായ സാധാരണ വായനക്കാരൻ തെറ്റാ
പറാം. ആ തെറ്റു തിരുത്താനും വിമ
ർശകൻ കടമയുണ്ട്. ആ കടമ ഭംഗിയായി
നിർവ്വഹിക്കുന്നതിലുള്ള ചാരിതാർത്ഥ്യ
മാണ് അയാളുടെ ആനന്ദം.

* തിരഞ്ഞെടുത്ത പ്രബന്ധങ്ങൾ—പ്രൊഫർ
എസ്. ഗുപ്തനായർ—സാഹിത്യ പ്രവർത്തക
സംഘം, കോട്ടയം—വില: 30 രൂ.

സാഹിത്യവാരഫലം

ചെറുപ്പക്കാരികളോട് സംസാരിച്ചിട്ടുള്ളവർക്കെല്ലാമറിയാം. അവർക്ക് ഇഷ്ടപ്പെട്ട ചില വാക്കുകളുണ്ടെന്നും. അവർ ആ വാക്കുകൾ കൂട്ടക്കൂടെ പറയും. ഒരു വാക്ക് "ഡീസൻ" എന്നതാണ്. ഏതെങ്കിലും പുരുഷനെക്കുറിച്ചാവാം പ്രസ്താവം. "പുള്ളി ഡീസൻ" എന്നു പറഞ്ഞാലോ? അയാൾക്കു തുറിച്ചുനോട്ടമില്ല. അവളുടെ കൈയിൽനിന്നു വല്ലതും വാങ്ങേണ്ടിവന്നാൽ വിരലുകൾ തമ്മിൽ തൊടാതെ അയാൾ സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളും. മറ്റു പെണ്ണുങ്ങളുടെ കൂടെയാണ് അവൾ റോഡേ പോകുന്നതെങ്കിൽ അയാൾ കണ്ടു മട്ടു നടിക്കില്ല. ഒറ്റയ്ക്കു കണ്ടാൽത്തന്നെ ഒരു പുഞ്ചിരിമാത്രം. അല്ലെങ്കിൽ ഒന്നോ രണ്ടോ വാക്കും. അയാൾ ബസ്സിൽ കയറുമ്പോൾ അവൾ വാതിലിനു അടുത്തോ മറോ നില്ക്കുകയാണെങ്കിൽ അയാൾ വില്ലപോലെ വളഞ്ഞ് തൊടാതെ അകത്തേക്ക് പൊയ്ക്കൊള്ളും. ഇവയെല്ലാമാണ് പുള്ളിയെ ഡീസൻരാക്കുന്നതു്. എന്നാൽ ഈ ഡീസൻ പ്രസ്താവത്തിന്റെ പിന്നിലുള്ള മാനസികനിലയെക്കുറിച്ച് ആരെങ്കിലും ആലോചിച്ചിട്ടുണ്ടോ? അയാളെസ്സംബന്ധിച്ച് അവൾക്കു കാമവിഷയകമായോ പ്രേമവിഷയകമായോ ഒരു വികാരവുമില്ലെന്ന് അർത്ഥം. അയാളുടെ വിരൽത്തുമ്പു സ്വന്തം. വിരൽത്തുമ്പിൽ തൊട്ടാൽ അവൾക്കു "മാകേ മധുരമി"യില്ല. അയാളുടെ നോട്ടം. രോമാഞ്ചമുഖവാക്കുകയില്ല. വാക്ക് കാതുകൾക്കു മധു പകരുകയില്ല. അവൾക്ക് ഒരു വാക്കു പറയാൻ മാത്രമുള്ള ആളും. അവൾക്കു പ്രോവിഡൻ്റ് ഫണ്ടിൽനിന്നു കടമെടുക്കണം. ഈ ഡീസൻ പുള്ളിയോടൊന്നു മുളകയേ വേണ്ടൂ. വൈകുന്നേരം ഓർഡർ കൈയിൽ കൊണ്ടു കൊടുക്കും. ഇവരാണ് സ്ത്രീകളുടെ ഡീസൻപുരുഷന്മാർ.

നേരേമറിച്ചാണ് മറ്റൊരുത്തൻ. എന്നും ഓഫീസിൽ പോകുമ്പോൾ ആ ജങ്ഷനിൽ നില്ക്കും. "നിന്നെ കിട്ടിയില്ലെങ്കിൽ ഞാനങ്ങു ചത്തുകളയും." എന്നു കണ്ണുകൊണ്ട് ഒരുദിവസം പ്രഖ്യാപനം. അടുത്തദിവസം "ഓമനേ എന്റെ ദയ നീയസ്ഥിതി നീ കാണുന്നില്ലേ?" എന്നു മട്ടിൽ ചോദ്യം. അതും കണ്ണുകൊണ്ടു തന്നെ. അടുത്ത ദിവസവും അയാളെ കാണുന്നു. തലമുടി ചീകാതെ, ഷേവ് ചെയ്യാതെ, വേഷത്തിൽ ശ്രദ്ധിക്കാതെ

അവിടെത്തന്നെ നില്ക്കുന്നു. "ഞാൻ ആത്മഹത്യചെയ്യും." എന്ന മുകുസന്ദേശം. വിളംബരം ചെയ്തുകൊണ്ടാണ് നില. പെണ്ണുവീണുതന്നെ. അയാളെക്കുറിച്ച് കൂട്ടുകാരിയോട് പറയേണ്ടിവന്നാൽ "ഡീസൻ" എന്ന പദപ്രയോഗമില്ല. നിദ്രകളിൽ മധുരസ്വപ്നങ്ങൾ കാണിക്കുന്നവൻ ഡീസൻരാകുന്നതെങ്ങനെ? തലോലിക്കേണ്ടവൻ ഡീസൻറോ? അല്ല അല്ല. പച്ചവെള്ളം പോലെ ഗുണം കെട്ടുവാനാണ് ഡീസൻ ഫെലോ പെണ്ണുങ്ങൾക്കു്. ഞാൻ തിരുവനന്തപുരത്തെ സർക്കാർ ആർട്സ് കോളേജിൽ ജോലിനോക്കിയിരുന്നപ്പോൾ ഒരു 'വുമാൻ' ലക്ചറർ എന്റെ അടുത്തുവന്നിരുന്നു പലരെക്കുറിച്ചും 'പുള്ളി ഡീസൻ' എന്നു പറയുമായിരുന്നു. അവർക്കു് 'ഡീസൻസി'യോടു വലിയ പ്രതിപത്തിയാണെന്നും അന്നു ഞാൻ ധരിച്ചുവെച്ചു. അവർ എന്നെ ഏല്പിച്ച ഒരു ചെറുകഥ ഞാൻ വായിച്ചുനോക്കാതെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തണമെന്നുള്ള അപേക്ഷയോടുകൂടി മലയാളനാട് പത്രാധിപർ വി. ബി. സി. നായർക്ക് അയച്ചുകൊടുത്തു. കഥ അച്ചടിച്ചുവന്നപ്പോൾ കോളേജിൽ വലിയ ബഹളം. അപ്പോഴാണ് ഞാനതു വായിച്ചതു്. കന്യാചർമ്മം. പൊട്ടിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചായിരുന്നു കഥ. ലക്ചറർ ക്ലാസ്സിൽ പെണ്ണുപ്പോൾ ഒരു വിദ്യാർത്ഥിനി എഴുന്നേറ്റു. "ടീച്ചർ, ഒരു സംശയം." "എന്താ 'യെന്ന അദ്ധ്യാപികയുടെ ചോദ്യം." "കന്യാചർമ്മം എന്നു പറഞ്ഞാൽ എന്താണ്?" "എന്നു് പയ്യന്റെ അങ്ങോട്ടുള്ള ചോദ്യം. കൂവൽ. ഡസ്കിലിടി. ലക്ചറർ തിരിച്ചു മുറിയിലേക്കു പോന്നു. ഇപ്പോൾ സ്വപ്നമായില്ലേ? ചിലതപയോഗിക്കുന്ന വാക്കുകൾക്ക് അവരുടെ മാനസികനിലയുമായി ഒരു ബന്ധവുമില്ലെന്ന്.

'ഡീസൻ' പോലെ സ്ത്രീകൾ പ്രയോഗിക്കുന്ന മറ്റൊരു വാക്കാണ് രസം. എന്നതു്, രണ്ടു വയസ്സായ കണ്ണു് മോണ കാണിച്ചു ചിരിച്ചാൽ മതി "എന്തു രസം!" പ്രേമസീർ വയ്ക്കാത്തതുവിനു ചുറ്റും നായികയുമായി ഓടിയാൽ മതി "എന്തു രസം!" അവിവാഹിതനും ചെറുപ്പക്കാരനും സുന്ദരനായവൻ മനസ്സിനു പരിപാകം വന്നവർക്കു് ഓക്കാനമുണ്ടാകുന്ന ഒരു നേരമ്പോക്കു പറഞ്ഞാൽ മതി "എന്തു രസം!"

ഭരതേന്ദ്രൻ. ഷർട്ടും ഒരു കാലത്തു്

പുരുഷന്റേതു മാത്രമായിരുന്നു. ബുദ്ധിസംസാരിയും സ്ത്രീകളുടേതു മാത്രവും. ഇന്ന് സാരി മാത്രമേ പെണ്ണുങ്ങളുടെ വക എന്നു പറയാനാവൂ. ഈ സാരിയുടെ കൂടെ ചേർക്കാവുന്നതാണ് ഡീസൻറും രസവും. അപ്പോൾ ചില വാക്കുകൾ സ്ത്രീകളുടേതു്; ചിലതു് പുരുഷന്മാരുടേതു്. വളരെ വൈകാതെ സ്ത്രീകളുടെ മാത്രം വകയായ വാക്കുകളെക്കുറിച്ച് ഒരു പി. എച്ച്. ഡി. തീസിസ് ഉണ്ടായെന്നു വരാം. ഇമ്മാതിരി വാക്കുകൾ കൂടുതലായി ശേഖരിക്കണമെന്നു് ആക്കെങ്കിലും താല്പര്യമുണ്ടെങ്കിൽ സ്ത്രീകൾ എഴുതുന്ന പൈകിളി കഥകൾ പതിവായി വായിച്ചാൽ മതി.

വാക്കുകളും മനുഷ്യരെപ്പോലെയാണ്. അവയും ഒളിച്ചുകളി നടത്തുന്നു. ഒ. വി. വിജയന്റെ 'ധർമ്മ' പുരാണത്തിലെ പ്രധാനപ്പെട്ട വാക്ക് ആരു. പ്രയോഗിക്കാറില്ല. "സരോജിനി അമ്മയെ ഫോണിൽ കിട്ടുമോ?" ചോദ്യം.

"ഇല്ല. അവർ ബാത്ത്റൂമിലാണ്" — ഉത്തരം. അമ്മ മകളെക്കുറിച്ച്: "അവർക്കിന്ന് അമ്പലത്തിൽ പൊയ്ക്കൂടാ." ഹൃഞ്ചുകാരി മദാമ്മ:—"I have my flowers today" ഭാര്യ റിപ്പോർട്ടിങ് വരാത്തതെന്തു് എന്നു് ഭർത്താവായ സാഹിത്യനോട്ട ചോദിക്കുന്നു അവളുടെ കൂട്ടുകാരിയായ മദാമ്മ. —സായ്പിന്റെ മറുപടി: There is blood on the face of the moon.

പക്ഷിയും പത്മജരവും

"ചന്ദ്രന്റെ മുഖത്തു രക്തം." എന്നു പറയുമ്പോൾ പടങ്ങളാകുന്ന പഞ്ചരത്തിനകത്തു് ആശയമാകുന്ന പക്ഷിയിരുന്നു ചിറകിട്ടിക്കുന്നതു കാണാം. പെരുമ്പടവം ശ്രീധരന്റെ "ഒരു പെൺകുട്ടിയുടെ മരണം" എന്ന കഥയിൽ (ജനയുഗം) പഞ്ചരവുമില്ല, പക്ഷിയുമില്ല. കാമുകൻ ചതിച്ചുകൊണ്ടു് പെൺകുട്ടി ആത്മഹത്യ ചെയ്യുന്നു. അവളുടെ ആത്മാവിനെ കാക്കയാക്കി മരക്കൊമ്പിലിരുത്തിക്കൊണ്ടു് കഥാകാരൻ പലതും പറയിക്കുന്നു. വാക്കുകൾ കൂടിപ്പേർന്നു് ഒരു ശില്പമാകുന്നുണ്ടോ? ഇല്ല. തീക്ഷ്ണമായ ഭാവം. ഏകാഗ്രതയാർന്നു് ഒരു ശില്പമുണ്ടാകുന്നു? ഇല്ല. ഇതൊക്കെ വ്യർത്ഥരചകൾക്കു് ഉപകാരം. 431 നോവ് 44

നകളാണ്. ചിലർ പ്രഗല്ഭമായി വർണ്ണിക്കുമ്പോൾ വസ്ത്രവിന്റെ പ്രതീതി ഉണ്ടായെന്നു വരും. അതു മതിയായ കലാപ്രക്രിയയാവുന്നില്ല. വർണ്ണനയുടെ ചലനത്തിലൂടെ ഭാവം രൂപംകൊണ്ടു വരണം. അതാണ് കല, സാഹിത്യം. കാഥകയുടെ കൃതികളാകെ പരിശോധിച്ചാലും red—ചുവപ്പ്—എന്ന വാക്കും ഒരിടത്തും കാണാൻ കഴിയുകയില്ലെന്ന് ഒരു നിരൂപകൻ എഴുതിയത് ഓർക്കുന്നു. കാഥകയുടെ ജീവിതാഭിപ്രായങ്ങളെന്തിന് യോജിച്ചുമാട്ടിലാണത്. പക്ഷേ പ്രയോഗിക്കുന്നതിൽ ഈ സൂക്ഷ്മ കൂടിയേതിട്ട. അതിന്റെ അഭാവത്തിൽ ഇമ്മാതിരി കഥകൾ നിരന്തരം ആവിർവേദിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും.

* * *

ആവിർവേദിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. എന്ന പറഞ്ഞത് ആവിർവേദിക്കരുത് എന്ന അർത്ഥത്തിലാണെങ്കിലും ആ ആഗ്രഹം സഫലീഭവിക്കാൻ പോകുന്നില്ല. നമ്മളാകെ കലയേയും സാഹിത്യത്തേയും സംബന്ധിച്ച് തെറ്റിദ്ധാരണയിലാണ്. പണ്ട് കൊളമ്പസ് അമേരിക്കയിലെവിടെയോ ചെന്നിറങ്ങിയിട്ട് അവിടം ഇന്ത്യയാണെന്നു കരുതി. അന്നു തൊട്ട് ഇന്നുവരെ അവിടെയുള്ളവരെ 'ഇന്ത്യൻസ്' എന്നു വിളിക്കുന്നു. ഇംഗ്ലീഷ് പുസ്തകങ്ങളിൽ അവരെ എഴുതിയത് 'ഇന്ത്യൻസ്' എന്ന് എഴുതിക്കൊണ്ടുപോകും 'അയ്യോ നമ്മളെയൊക്കോ?' എന്നു ഞാൻ തനിയെ ചോദിച്ചു പോയിട്ടുണ്ട്. അല്ല നേരം കഴിയുമ്പോഴേ സത്യം വ്യക്തമാവൂ. ചില കൊളമ്പസുകൾ ചില രചനകളെ കഥകളെന്നു വിളിച്ചുകൊണ്ടു നമ്മളും അവയെ അങ്ങനെതന്നെ വിളിക്കുന്നു. കുറച്ചൊന്നു ആലോചിക്കൂ. അമറിൻഡ്യൻ വേറെ (Amerindian), ഇന്ത്യൻ (ഭാരതീയൻ) വേറെ എന്ന പരമാർത്ഥം മനസ്സിലാക്കാം.

അയ്യപ്പപ്പണിക്കർ

പരമാർത്ഥം ആരെയും വേണിപ്പിക്കില്ല എന്ന മാർകസ് റിയലിസ് പറഞ്ഞതു ശരിയല്ല. സത്യം ചിലരെ വേദിപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണ് സോക്രട്ടീസിന് വിഷം കുടിക്കേണ്ടി വന്നത്. യേശുവിനു കരിശിലേറേണ്ടിവന്നത്. മഹാത്മാ ഗാന്ധി വെടിയേറ്റു വീണത്. എന്നാൽ സത്യപ്രസ്താവം നടത്തുന്ന വ്യക്തി അസകലാകൃത്യമില്ലാത്തവനല്ല. 431 പേജ് 45

സത്യപ്രസ്താവം നടത്തുന്നവനാണ് ആരെങ്കിലും പറഞ്ഞാൽ? സത്യം പറഞ്ഞയാളും വേദിക്കും, കേട്ടുനില്ക്കുന്നവരും വേദിക്കും. ആ രീതിയിലുള്ള ദുഃഖമാണ് എന്നിരുന്നാലും അഭിമതനായ തായാട്ടു ശങ്കരനെ സംബന്ധിച്ച് ഉണ്ടായത്. ഡോക്ടർ അയ്യപ്പപ്പണിക്കരുടെ "ചിന്ത" എന്ന കാവ്യം സുന്ദരമാണ്. കാവ്യത്തിന്റെ ആരംഭം നോക്കുക:

ആകാശങ്ങളിടിഞ്ഞിട്ട്
ല്ലമ്പിളി ദൂരെപ്പോയിമറഞ്ഞിട്ട്
ല്ലോമനവാടിയിലിങ്ങനെമുല്ലപ്പൂവുകൾ
നിന്നുനില്ക്കേ കല്ലായില്ല.

ഈ പൂർവ്വപീഠിക ചിന്തയുടെ വിളിയെ സൂചിപ്പിക്കാനാണ്. വീക്ഷിയത് മോഹനചന്ദ്രൻ ബി. എ. എന്ന സമ്പന്ന യുവാവ്. അയാളുടെ ആഗമനത്തെയും അയാൾ ചെയ്ത കൊടുപതിയെയും കവി ആകർഷകമായി പ്രതിപാദിക്കുന്നു.

പണ്ടു വയസ്സറിയിച്ചൊരു നാളിൽ
തണ്ടും തളിരും പകുതിയുറങ്ങി
നെയ്തിന്നടിയിൽ കൂമ്പിവിടുന്നൊരു
തിങ്കൾക്കലകൾ തേനൊയൊഴുകി.
വെള്ളിനിലാവിൻ പാലു ചുറ്റത്തും
കളിപ്പിച്ചുവായ് വന്നു പൗർണ്ണമി
ചുണ്ടുകൾ കോട്ടിച്ചുതളൻ പുകവി-
ട്ടനമണഞ്ഞു മോഹനചന്ദ്രൻ.

ചിന്തയുടെയും അയാളുടെയും വേർതിരിവിലുണ്ടായി. പക്ഷേ, അയാൾ അവളെ പരിഗണിക്കാതെ സ്വന്തം ജാതിയിൽപ്പെട്ട സുന്ദരിയെ വിവാഹം കഴിച്ചു. അപ്പോൾ ചിന്ത എന്തുചെയ്തു?

കണ്ടെത്തിച്ചിരുന്ന കരഞ്ഞു—
നെയ്തിലൊരണി പടർന്നു
കണ്ഠപോളകളിൽ തീമഴവന്നു
സിരകളിലോളം ചീറിയലച്ചു
കൊന്നത്തെങ്ങുകൾ ചുളുമടിക്കെ-
ക്കാടുകാറ്റിന്റെ ചോരയിലിട്ടു—
മറിഞ്ഞു.

പക്ഷേ, കണ്ണുതടയ്ക്കാൻ രൂപാലയുമായ് തെങ്ങുകൾനിന്നു കരഞ്ഞോ? ഇല്ലാ ആകാശങ്ങളിടിഞ്ഞോ—ഇല്ലാ അമ്പിളിനിന്നു കരഞ്ഞോ?—ഇല്ലാ. അതുകൊണ്ടാണ് കവി നേരത്തേ പറഞ്ഞത്. "ആകാശങ്ങളിടിഞ്ഞില്ല...കല്ലായില്ല" എന്ന്.

സുന്ദരമാണ് ഈ കാവ്യമെന്ന് ഞാൻ പറഞ്ഞതു തിരുത്തിപ്പറയട്ടെ. അതി സുന്ദരമാണ് ഈ കാവ്യം. ഇതിന്റെ

വിഷാദാത്മകമെങ്കിലും പ്രശാന്തമായ ഭാവനിബന്ധന അനുവാചകനെ ആകർഷിക്കുന്നു. കാല്പനികതയുണ്ടെങ്കിലും അതു കരുതിക്കൂട്ടി കവി അടിച്ചേല്പിക്കുന്നതല്ല. അടിത്തട്ടു കാണാവുന്ന കൊച്ചുരുവിയെപ്പോലെ ഇത് ഒഴുകുന്നു. മോഹനചന്ദ്രന് ഉള്ളപ്പോൾ ചിന്തയെപ്പോലുള്ളവർക്ക് സാമൂഹിക പ്രാധാന്യം കൈവരുകയില്ല എന്നതു പോകട്ടെ. അവർക്കു ജീവിച്ചിരിക്കാൻപോലും കഴിയുകയില്ല എന്നാണ് കവി ധ്വനിപ്പിക്കുന്നത്. വർഗ്ഗത്തിന്റെ ഐക്യത്തിനും ഭേദത്തിനും മോഹനചന്ദ്രന് തകർച്ചയുണ്ടാകുന്നു എന്നുതന്നെയാണ് കവി ഭംഗ്യത്തരണ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നത്. ഇവിടെ തൊഴിലാളിവർഗ്ഗത്തിന്റെ സംസ്കാരത്തിന് അനുകൂലമായി നിലകൊള്ളാൻ അയ്യപ്പപ്പണിക്കർ. ആ സംസ്കാരത്തിന് ഹൃദയസ്തംഭവസ്ഥിതി ആപത്തു സംഭവിപ്പിക്കുന്നു എന്നും കവി കാവ്യത്തിലൂടെ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുണ്ട്. എല്ലാവരിയ്ക്കും രമണീയമായ ഈ കാവ്യത്തെക്കുറിച്ച് തായാട്ടുശങ്കരൻ പറഞ്ഞുവത്രേ:—"തമ്പുരാന്റെ ഈ അനന്തരവൻ (മോഹനചന്ദ്രന്മാരൻ ബി. എ.) മണിക്കാളയായി മേഞ്ഞു നടന്നിട്ടും എട്ടാം പുലയക്കിടാത്തന്മാരേ, നിങ്ങൾക്കു എന്തു ചെയ്യാൻ കഴിഞ്ഞുവെടാ എന്നൊരു വെല്ലുവിളിയും പൂച്ചുവം ആണ് ഈ കവിതയിലെ മുഖ്യമായ ഭാവം." (സംഗ്രമണം മാസികയിൽ കെ. രഞ്ജി എഴുതിയ "ഈ ജീർണ്ണമുഖം ആധുനിക കവിതയുടെയോ മാർക്സിന്റെ നിരൂപണത്തിന്റെയോ?" എന്ന ലേഖനം നോക്കുക) തായാട്ടു ശങ്കരന്റെ ഈ വാക്യം ഉദ്ധരിച്ചിട്ട് രഞ്ജി പറയുന്നു: "മോഹനചന്ദ്ര കമാരനെയും അയാൾ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്ന വർഗ്ഗത്തെയും നഗ്നമായി വിചാരണ ചെയ്യുന്ന ഈ കവിതയെ ഇങ്ങനെയാണ് മനസ്സിലാക്കുന്നത്." ഇവിടെ രഞ്ജി പറയുന്നതാണ് ശരിയെന്ന് എനിക്കു തോന്നുന്നു. തൊഴിലാളിവർഗ്ഗ സംസ്കാരത്തെ "ആദർശവത്കരി"ക്കാൻ (എന്റെ ഈ പ്രയോഗം വ്യാകുലസമ്മതമല്ല) അയ്യപ്പപ്പണിക്കർ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും അതിലദ്ദേഹം വിജയം കൈവരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുമാണ് എന്റെ വിശ്വാസം.

* * *

വിശ്വാസത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ പട

സംശയത്തിന്റേതാണ്. പക്ഷേ, സാഹിത്യത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ ഈ സമാന്യനിയമം ചേരില്ല. സാഹിത്യത്തിൽ ഇത്രയൊക്കെ പിടിച്ചെടുക്കുന്ന സൗന്ദര്യം പൊടുന്നനവേതന്നെ അയാളറിയുന്നു.

കാണാത്തതിനെക്കുറിച്ച് എഴുതുമ്പോൾ

സൗന്ദര്യം പൊടുന്നനവേ അറിയുന്ന നല്ല കവിയാണ് വിഷ്ണുനാരായണൻ നമ്പൂതിരി. "ഭാരതീയ സാഹിത്യപരിപ്രേക്ഷ്യത്തിലെ തേജോമയങ്ങളായ രണ്ടുശാഖകളെക്കുറിച്ച്" വിദഗ്ദ്ധനോചിതമായി പ്രതിപാദിക്കുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലേഖനം (മാതൃഭൂമി) ഞാൻ കൗതുകത്തോടെയാണ് വായിച്ചത്.

ശുഭ്രയുഗ്മരവേദത്തോടു ബന്ധപ്പെട്ട എല്ലാ ഉപനിഷത്തുകളിലും പേർത്തിട്ടുള്ള ശാന്തിമന്ത്രം:

പൂർണ്ണമഃ പൂർണ്ണമിദം.
പൂർണ്ണാത് പൂർണ്ണമുച്യതേ
പൂർണ്ണസ്യ പൂർണ്ണമാഭാത
പൂർണ്ണമേവാവശിഷ്യതേ.
ഓം ശാന്തിഃ ശാന്തിഃ ശാന്തിഃ

[അദ്യശ്യാമായ ബ്രഹ്മം പൂർണ്ണമാണ്; പ്രത്യക്ഷമായ ലോകവും പൂർണ്ണമാണ്. പൂർണ്ണമായ ബ്രഹ്മത്തിൽനിന്നും പൂർണ്ണമായ പ്രത്യക്ഷലോകം ആവിർഭവിച്ചു. പൂർണ്ണമായ ബ്രഹ്മം അതുപോലെതന്നെ യിരിക്കുന്നു; പ്രത്യക്ഷമായ പൂർണ്ണലോകം പൂർണ്ണമായ ബ്രഹ്മത്തിൽനിന്ന് ആവിർഭവിച്ചിട്ടു.] ഈ മന്ത്രം ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ആശയവും നവീനശാസ്ത്രം ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ആശയവും വിഭിന്നമല്ലെന്ന് വിജ്ഞാനരായണൻ നമ്പൂതിരി ഉപന്യസിക്കുന്നു. അത്രത്തോളം ശരി. പക്ഷേ, അക്ഷന്തവ്യമായ ഒരു തെറ്റു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രബന്ധത്തിലുണ്ട്. ഇ. എഫ്. ഷുമാഹറുടെ Small is Beautiful എന്ന ഗ്രന്ഥത്തെക്കുറിച്ച് പരാമർശിക്കുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ പ്രബന്ധകാരൻ എഴുതുന്നു: "അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'മിതംതന്നെ സന്ദരം' (Small is Beautiful), 'വിഷമത്തിൽപ്പെട്ടവർക്കൊരു സഹായി' (A Guide for the Perplexed) എന്നീ കൃതികളിലൂടെയും, ചരമാനന്തരം പ്രകാശിതമായ 'മിതം സാധ്യമാകുന്നു' (Small is Possible) എന്ന സമാഹാരത്തിലൂടെയും ഇടത്ത

രം സാങ്കേതിക വിദ്യാവികസനസമിതി (Intermediate Technology Development Group) പോലുള്ള വ്യർപകമായ സാമൂഹ്യപ്രസ്ഥാനപരീക്ഷണങ്ങളിലൂടെയും നമുക്കു ലഭ്യമാകുന്ന പുതിയ മൂല്യദർശനം അപരിഗ്രഹത്തിന്റെ ദർശനമാകുന്നു." ഈ വാക്യം വായിക്കുന്നവർക്കു തോന്നും Small is Possible എന്ന ഗ്രന്ഥം രചിച്ചതും ഷുമാഹർ തന്നെയാണെന്ന്. ഷുമാഹറുടെ ആശയങ്ങൾക്കു സ്പഷ്ടത നൽകുന്ന Small is Possible എന്ന ഗ്രന്ഥമെഴുതിയതു ജോർജ്ജ് മക്റോബിയാണ്. അതു സമാഹാരഗ്രന്ഥവുമല്ല. Energy-യെക്കുറിച്ച് ഷുമാഹർ നിർവ്വഹിച്ച പ്രഭാഷണങ്ങൾ അടുത്തകാലത്തു് സമാഹരിച്ചിട്ടുണ്ട്. (ആ പുസ്തകം ഞാൻ വായിച്ചിട്ടില്ല. സമാഹർത്താവിന്റെ പേരും ഓർമ്മയില്ല) വിഷ്ണുനാരായണൻ നമ്പൂതിരിക്കുണ്ടായ ഒരു 'ചിന്താക്ഷേപ്പ്'മാണ് ഇവിടെ കാണുന്നത്.

പരിചയമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ

"ചിന്താക്ഷേപ്പ്"ത്തിന്റെ വേറൊരു സന്തതിയാണ് കെ. കെ. സുജാതയുടെ 'പൂജ്യങ്ങൾ' എന്ന ചെറുകഥ. (മാതൃഭൂമി) ഞാൻ ഗവണ്മെന്റ് സെക്രട്ടേറിയറ്റിൽ മുമ്പുനായിട്ടാണ് ജോലിയാരംഭിച്ചത്. സി. പി. രാമസ്വാമി അയ്യർ ടിവാൻജിയായിരിക്കുന്ന കാലം. അദ്ദേഹം ഒപ്പിടേണ്ട ഒരഴ്ചയ്ക്കു് ഡ്രാഫ്റ്റ് മായി ഒത്തുനോക്കി ഇടതുവശത്തു താഴെ ഇനിയുൾപ്പിട്ട് അയച്ചു. അരമണിക്കൂർ കഴിഞ്ഞു് അതു ഒപ്പിടാതെ തിരിച്ചുവന്നു. നോക്കിയപ്പോൾ "See 'My dear sit'" എന്നു സി.പി. എഴുതിയിരിക്കുന്നതു കണ്ടു Sit എന്നതിന്റെ ചുറ്റും വലിയൊരു വട്ടവും ടിവാൻ ഇട്ടിട്ടുണ്ട്. അന്ന് പതുതായി ജോലിയിൽ പ്രവേശിച്ച ഒരു ചെറുപ്പക്കാരൻ I am My dear Sir എന്നതിൽ പകരം I am My dear Sit എന്നു ടൈപ്പ് ചെയ്തതനുതു് ഞാൻ കണ്ടില്ല. Sit അല്ല Sir ആണെന്നു സർ. സി. പി. ക്ക് അറിയാം. എങ്കിലും Sit എന്നു പാടില്ലല്ലോ. Sir എന്നതിൽ പകരം Sit എന്നെഴുതി Sir എന്നതിന്റെ അർത്ഥബോധം ഉളവാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന കഥയെഴുത്തുകാരിയാണ് സുജാത. കട്ടികൾ ഇക്കാലത്തു്

വേണ്ടമട്ടിൽ വളരുന്നില്ലെന്നോ അവർ "ഡ്രിഫ്റ്റ്റോഴ്സ്" ആയി പെരുമാറുന്നെന്നോ മറ്റോ ആണ് ശ്രീമതിയുടെ ആശയം. അതാവിഷ്കരിക്കാൻവേണ്ടി അവ്യക്തമായി എന്തോ ഒക്കെ അന്യോന്യബന്ധമില്ലാതെ കഥയെഴുത്തുകാരി എഴുതുന്നു. മൂന്നു പരിവൃത്തി വായിച്ചിട്ടും ഇതെന്നിട മനസ്സിലായില്ല. ശ്രീമതിയെ എനിക്കു പരിചയമില്ല. പരിചയമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ This Is Spurious and downright idiotic എന്നു പറയുമായിരുന്നു. പരിചയമില്ലാത്തവരെക്കുറിച്ച് പറയുമ്പോൾ അത്തരം പരുഷങ്ങളായ വാക്കുകൾ പറഞ്ഞുകൂടാ.

* * *
പരുഷങ്ങളായ വാക്കുകളും പരുഷങ്ങളായ പ്രവർത്തനങ്ങളും അരിൽനിന്നും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടോ എന്നെനിക്കറിയാം. എങ്കിലും സാഹിത്യത്തെക്കുറിച്ച് പറയുമ്പോൾ അവയൊക്കെ. കാരണം അധമമായ രചന സമുദായത്തെ ജീർണ്ണിപ്പിക്കും എന്നതാണ്. അധമമായ രചനകൊണ്ടു് ഭാഷ കൾ തകരുന്നു. ഭാഷ തകർന്നാൽ സംസ്കാരം തകരും. സംസ്കാരം തകർന്നാൽ രാജ്യം തകരും. ഭാഷകൾക്കു തകർച്ചവന്നതുകൊണ്ടു് മാത്രം രാജ്യങ്ങൾ തകർന്നതിന്റെ യഥാർത്ഥങ്ങളായ കഥകൾ നിരവധിയാണ്. പരുഷങ്ങളായ വാക്കുകൾ കൂരതയാൻ മനസ്സിൽ നിന്നു ഉള്പ്പെടും എന്നു കരുതുന്നവരുണ്ടാകാം. ആയിക്കൊള്ളട്ടെ. ഭൂമിയിൽ രചനയിഷണയോടു ബന്ധപ്പെട്ട കൂരതയാണ്. ആ കൂരതയെയാണ് പരുഷപദങ്ങൾ കൊണ്ടു് ഞാൻ നിന്ദിക്കുന്നതു്.

ഹാസ്യം

നിന്ദനം ചിലപ്പോൾ ചിരി ഉൽപദിപ്പിക്കും. അതാണ് ദീപികയിലെ ഹാസ്യചിത്രകാരൻ രാജനായരുടെ 'മാവേലി നാട്ടു' കാണുമ്പോഴുള്ള അനുഭവം. തേങ്ങ മോഷ്ടിച്ചു കററു തെളിയിക്കാൻ വേണ്ടി പൊലീസ് കൺസ്റ്റബിൾ ഒരു ചെറുക്കനെ മർദ്ദിക്കുന്നു. മർദ്ദിച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ മഹാത്മാഗാന്ധിയെ കൊന്നതു പോലും താൻതന്നെയാണെന്ന് അവൻ സമ്മതിച്ചു. കൂരതയുടെ ചുറ്റും ഹാസ്യത്തിന്റെ പരിവേഷം. പാറക്കെട്ടിനിടയിൽ വിടർന്നു നിലു്കുന്ന ഒറ്റ പനിനിർപ്പു്. ആദ്യമായി ദർശിക്കുന്ന

സംഹാരകരമായ ജലാശയത്തിൽ നിന്നിറങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത് ഒരു രസമാണ്. ഉത്സവസ്ഥലത്തുവെച്ച് യാദൃച്ഛികമായി ലഭിക്കുന്ന സ്വർഗ്ഗം. ആദ്യദൃഷ്ടിയിലാണ്. നൂതനത്വമാണ് അതിന് ആസ്വദം. മഹാത്മാഗാന്ധിയെ കൊന്നതുപോലും താൻതന്നെയാണെന്നു പാവപ്പെട്ട പയ്യൻ സമ്മതിച്ചുവെന്നു പറയുമ്പോൾ അതിലുള്ള നൂതനത്വമാണ് എനിക്ക് ആദ്യദൃഷ്ടി നൽകുന്നത്.

പാറക്കെട്ട്

ആദ്യദൃഷ്ടി നൽകുന്ന ഒരു കാര്യം പറയാം. എൻഫീഡ എന്ന സ്ഥലത്തിനടുത്തു മുരടിച്ച ഒരു പാറക്കെട്ടുണ്ടെന്നു. അതിൽ നിന്നു വസന്തകാലത്തു് തേൻ അരുവിയായി ഒഴുകുമെന്നു. ഒരു ഫ്രഞ്ചുവനുകാരൻ എവിടെയോ എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. സത്യമാകാൻ പാടില്ലാതില്ല ഇതു്. തേനിച്ചകൾ പാറക്കെട്ടിലെവിടെയെങ്കിലും തേൻ സംഭരിച്ചുവരുന്നു. വസന്തകാലത്തു് അതു് അരുവിപോലെ ഒഴുകുന്നുണ്ടാകാം. ഖുശ്വന്ത് സിങ് പഞ്ചാബിയിൽ നിന്നു തർജ്ജമ ചെയ്ത Happy New Year എന്ന ചെറുകഥ (അജിത് കുർ എഴുതിയതു്. Illustrated weekly) തേനരുവിയായെന്നു അർത്ഥത്തിൽ തലക്കെട്ടിനു താഴെ ഒരു വാക്യം കണ്ടതുകൊ

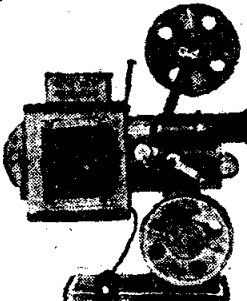
ണ്ടു് ഞാനതു വായിച്ചു. തേനുമല്ല, അരുവിയുമില്ല. ന്യൂ ഇയർ ടിവസം മന്ത്രിയുടെ ഓഫീസിൽ ജോലിയുള്ള ഒരുത്തനു് ഒരു കപ്പി സ്കോച്ച് വിസ്കി കൈക്കൂലിയായി കിട്ടുന്നു. അയാൾ സ്നേഹിതന്മാരെ വിളിച്ചുകൂട്ടി അതു കഴിച്ചുതീർക്കുന്നു. ചപ്പാത്തിയും മറ്റും തിന്നുന്നു. അതിനിമിത്തം പോയപ്പോൾ അവർ ആഹാരം കഴിക്കാൻ ഉപയോഗിച്ച പ്ലേറ്റുകൾ കഴുകിക്കൊണ്ടു് ഭാര്യ മുറുമുറക്കുന്നു. പഞ്ചനക്ഷത്ര ഹോട്ടലുകളിൽ ഭാഗ്യവാന്മാർ മറ്റുള്ളവരുടെ ഭാര്യമാരെ ചുംബിക്കുമ്പോൾ കഥയിലെ ഭർത്താവും ഭാര്യയും പുറം തിരിഞ്ഞുകിടന്നു ഉറങ്ങുന്നു. ഇതിനെയാണ് "ഫാസിനേററിങ്" എന്നു് വിശേഷിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു്. കഥ വായിച്ചുതീർത്തപ്പോൾ എൻഫീഡയിലെ പാറക്കെട്ടു മാത്രമേയുള്ളൂ. ചിരപരിചിതത്വത്തിന്റെ പാർക്കെട്ടു്. സർവസാധാരണമായ സംഭവത്തിൽ നൂതനത്വം കാണുകയും നൂതനമായ സംഭവത്തിൽ സർവസാധാരണത്വം കാണുകയും ചെയ്യുന്നതാണ് കല. ഇവിടെ സർവസാധാരണത്വത്തിൽ സർവസാധാരണത്വമേയുള്ളൂ. സാഹിത്യത്തെ സംബന്ധിച്ചു് അധമമായ അഭിരുചിയുള്ള വ്യക്തിയാണ് ഖുശ്വന്ത് സിങ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ രണ്ടാംതരം അല്പ മൂന്നാംതരം, അല്പ പത്താംതരം പുസ്തകങ്ങളെ

അദ്ദേഹം കൈക്കൊള്ളുന്നു പറഞ്ഞു് തർജ്ജമ ചെയ്തുവരുന്ന പീറക്കെട്ടുകളും ഈ സത്യം വിളംബരം ചെയ്യുന്നു. ഈ പഞ്ചാബിക്കു മധ്യേ ആരമ്യപ്പെടുത്തുമ്പോൾ "പപ്പു" മാസികയിൽ സി. രാധാകൃഷ്ണൻ. എം. ആർ. മനോഹരവർമ്മയും എഴുതിയ കഥ കഥയൊക്കെ. 'രാധാ'യുടെ വളർത്തുതൂണുളും 'നിഴൽ നിറങ്ങളും' എത്രയോ ഭേദം എന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കപ്പി വളയിട്ടെന്നു പെൺകുട്ടിക്കു സ്വർണ്ണവളയിടാൻ കൊതി. കോട്ടൺ ഷർട്ടിടുന്നവനു സിങ്ക് ഷർട്ടു് ധരിക്കാൻ കൊതി. ഞാൻ സ്വർണ്ണം തേടുന്നവനാണ്; സിങ്ക് തേടുന്നവനാണ്. കപ്പി വളയെടുത്തു സ്വർണ്ണ വളയാണെന്നു പറഞ്ഞാൽ അതു കപ്പി വളതന്നെ" ഉറക്കെപ്പറയേണ്ടി വരും.

* * * "പാമ്പും കയറും" എന്ന പേരുള്ള നോവലെഴുതിയ രാജാറാവുവിനെ എന്നിങ്ങനെ പരിചയമുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഒരിക്കൽ എന്നോട പറഞ്ഞു: "സ്രീ നൃത്തം ചെയ്യുന്നതിനു മുൻപു് ഇസഡോറ വകനായിരിക്കും." അവൾ നൃത്തം തുടങ്ങിക്കഴിഞ്ഞാൽ ദേവതയാണ്, ഇസഡോറയല്ല."

* Isadora Duncan 1878-1927 അമേരിക്കൻ വാർത്ത.

സാക്ഷാൽ യൂനാനി വൈദ്യം
 സർവ്വവ്യാധി സുഖലനരോഗങ്ങൾ: ന്നഡിക്കായ്, ധാതുക്കളായ്. അസ്ഥി സ്പന്ധം, വെള്ളപ്പോഷ്, ക്ഷോഭരോഗങ്ങൾ ഇവ എത്ര പഴക്കിയതും ഫലപ്രദമായ യൂനാനി ഔഷധങ്ങൾകൊണ്ടു് പരിപൂർണ്ണമായി സുഖപ്പെടുത്തിവരുന്നു. അധികവിവരത്തിന്നു് 50 സ. സ്റ്റാമ്പുസഹിതം എഴുതുക.
Dr. ഹക്കീം. എ. ഏസ്സ്. റാവുജാർ (R. M. P.).
 ചുവ്വാനിയോ യൂനാനി വൈദ്യശാല ചാലപ്പുറം പോസ്റ്റാഫീസിൽ. ചിൻവരം, കോഴിക്കോട്ട്-67302

**Silent
Movie
Home
Cinema
Projector**

Rs. 150

For detailed Catalogue send Rs. 2.50 stamp. Write in English

FILM COMPANY

Post Box No: 269, Sivakasi.

ഉത്രം

ദൈവാരിക

1984 ഫെബ്രുവരിയിൽ ഓഫ്സെറ്റിൽ അച്ചടിച്ചു് പുറത്തിറക്കുന്നു

എളുപ്പൻസിങ്ക് എഴുതുക:

മാനേജർ,
 ഉത്രം ദൈവാരിക,
 എസ്. വി. പി. സഭനം,
 (കീർത്തി ഹോട്ടലിനു സമീപം)
 ഇരട്ടു് തമ്പാൻ, തിരുവനന്തപുരം-1